

Не дивуйтесь, добрі люди

Степан Руданський

Не дивуйтесь, добрі люди,
Добрі люди, ви, сусіди,
Що задумуюсь між вами,
Що журюся я завсігди.

Літа мої молодії...
Що ж по тому? Що ж по тому,
Як без щастя, як без долі
Жити в світі молодому?

Мое щастя за горами,
Може, другим помагає.
Моя доля враз з Дунаєм
В синє море упливає.

Життя моє! Життя моє!
Ти — покошена нива.
Не зосталась, не пригнулась
Жадна квіточка щаслива.

Серце сохне, серце чахне,
Душа рада в холодочок;
Но де гляну, подивлюся —
Тільки камінь та пісочок.

Серце сохне, серце чахне,
Як в полі билина тая,
Поки його не пригорне
Де могила сировая.

І пригорне могилонька!..
Хто ж рідненький там заплаче?
Хіба ворон чорнокрилий,
Пролітаючи, закриче!..

І пригорне могилонька!..
Хто ж за мене спогадає?

Як подумаю за сее,
З жалю серце розпукає...

Не дивуйтесь же ви, люди,
Не дивуйтесь ви, сусіди,
Що задумуюсь між вами,
Що журюся я завсігди!